

DISCIPLINA DUHULUI SFÂNT

Nu toți au gânduri incontrolabile, nici nu prezintă toți un entuziasm exagerat. La unii, problema rezidă în gânduri pe care nu le pot controla la alții, în sentimente pe care nu le pot controla. Însă problema cu voința este comună tuturor. Uneori, dificultățile din domeniul sentimentelor și al gândirii provin, de fapt, din voință. Este ușor să spunem cu gura: „Nu voia mea, ci voia Ta să se facă”. Mulți dintre cei care nu au fost luminați cred că este ușor să te predai lui Dumnezeu. Cei care vorbesc atât de ușor sunt departe de lumină.

Rădăcina omului din afară este înfiptă în voința noastră. Să nu credeți că prin consacrare se rezolvă toate problemele. Adevărul este tocmai opusul. Consacrarea înseamnă pur și simplu a ne face partea, adică a ne încredința fără rezervă în mâna lui Dumnezeu. Aceasta nu presupune că, imediat, Dumnezeu ne face desăvârșiți. Adevărat, fără consacrare, nu există punct de pornire pe calea spirituală. Consacrându-ne, începem să mergem pe drumul cel bun. Însă, aceasta nu înseamnă că Dumnezeu a terminat deja toate lucrările Sale în noi. Consacrarea nu rezolvă toate problemele. Pentru ca cineva să-I fie de folos lui Dumnezeu, trebuie luate în considerare două aspecte: consacrarea și disciplina Duhului Sfânt. Consacrarea plus disciplina Duhului Sfânt fac dintr-o persoană un vas folositor pentru Dumnezeu. Consacrarea nu substituie disciplina Duhului Sfânt. Consacrare înseamnă că eu mă predau lui Dumnezeu potrivit luminii pe care o am, în timp ce disciplina Duhului Sfânt înseamnă că Dumnezeu își exercită domnia Lui în mine potrivit cu lumina Duhului Sfânt. Consacrarea, de vreme ce este proporțională cu lumina pe care o avem, este limitată. Starea noastră se poate să fie încă întuneric în ochii lui Dumnezeu. De aceea, consacrarea noastră nu poate să satisfacă cerința lui Dumnezeu, nici nu poate împlini dorința inimii Lui. Însă disciplina este potrivit cu lumina lui Dumnezeu. El cunoaște nevoia noastră și de aceea rânduiește împrejurările astfel, încât să ne frângă. Această lucrare depășește cu mult orice am putea face din noi înșine, căci toate lucrările Duhului

Sfânt se fac potrivit cu ceea ce vede Dumnezeu legat de nevoile noastre. Prin urmare, disciplina Duhului Sfânt este amănunțită și completă, în timp ce alegerea noastră este adesea greșită, întrucât noi nu știm ce se va întâmpla. Nu se poate face o comparație între consacrare și disciplină în privința profunzimii lor.

Disciplina pe care a rânduit-o Duhul Sfânt întrece cu mult gândul nostru. Drept rezultat, copiii lui Dumnezeu sunt adesea nedumeriți din cauza acestei disciplinări. Multe acte disciplinare par să vină dintr-o dată. Așa-zisa noastră lumină este atât de slabă, încât adesea este plină de întuneric. Disciplina este ceea ce Dumnezeu rânduieste pentru noi potrivit cu lumina Lui. Ce este de fapt „disciplina”? Dumnezeu ne cunoaște bine. Deși adesea noi credem că ne cunoaștem pe noi înșine, în realitate nu ne cunoaștem. Astfel că, din momentul în care Îl primim pe Domnul, El începe să aranjeze în așa fel împrejurările noastre, încât să ne disciplineze. Lucrarea Duhului Sfânt este uneori pozitivă, iar alteori negativă. Domnul locuiește în noi. El ne dă Duhul, care este viață. Acest lucru este pozitiv, deoarece zidește. Când El intră în noi, devenim o persoană duală. Pe de o parte, se află în noi Domnul și Duhul pe care El Îl aduce în noi. Pe de altă parte, este persoana noastră inițială, numită omul din afară. A zidi omul dinăuntru este lucrarea Duhului Sfânt. Însă, pentru a face aceasta, Duhul Sfânt trebuie să facă și o lucrare negativă – aceea de a aranja în așa fel împrejurările noastre, încât să zdrobească omul din afară. Nașterea din nou este lucrarea pozitivă a Duhului Sfânt este o lucrare de zidire. Disciplina este lucrarea negativă a Duhului Sfânt – este o lucrare distructivă. Întrucât vede tăria omului din afară, Se ocupă de el, deoarece acesta constituie o problemă pentru omul dinăuntru.

Aceasta se poate compara cu purtarea unui pantof nou care te strânge. Omul din afară îi dă mult de furcă omului dinăuntru. În omul din afară, avem sentimente intense, o gândire incontrollabilă și o voință puternică. Avem o carapace tare care ține întemnițat omul dinăuntru. În cazul unui necredincios, omul din afară stăpânește peste omul dinăuntru. În cei care au crezut în Domnul de mai mulți ani, Duhul Sfânt zdrobește omul din afară. Modul în care Duhul Sfânt alege să zdrobească omul din afară nu este prin întărirea omului dinăuntru, astfel încât acestea să facă lucrarea de zdrobire a omului din afară. Dumnezeu alege mai degrabă să Se ocupe de omul din afară folosind

împrejurări exterioare. Omul dinăuntru este întărit prin Duhul Sfânt, iar omul din afară este slăbit prin lucruri exterioare. Noi numim aceasta „disciplina Duhului Sfânt”. Ea nu se referă la controlul interior exercitat de Duhul Sfânt, ci la faptul că El ne rânduiește împrejurările exterioare pentru a ne face să atingem ținta urmărită de El. Duhul Sfânt găsește de bine să folosească lucruri exterioare pentru a trata omul din afară. Nu este ușor pentru omul dinăuntru să răpună omul din afară. Un om sentimental este influențat de sentimente. Omul din afară poate fi rănit de lucruri exterioare mai mult decât de orice altceva. Sunt diferite lucrurile care trebuie zdrobite în fiecare om. Până și o vrabie fără valoare nu cade la pământ fără permisiunea Tatălui ceresc. Toate firele noastre de păr sunt numărate – niciunul nu cade fără permisiunea lui Dumnezeu.

Toate împrejurările în care se află sfinții sunt rânduite de Domnul. Orice se întâmplă creștinului este mai dinainte stabilit. Tot ceea ce ne înconjoară vine din porunca lui Dumnezeu. Până și firele de păr ne sunt numărate. Firele de păr sunt cele mai ne semnificative și mărunte elemente ale corpului nostru. Dumnezeu folosește această ilustrație pentru a ne arăta că absolut orice lucru este rânduit de El. Numai Dumnezeu știe cum să zdrobească omul nostru din afară. Să nu considerați niciodată un lucru care vi se întâmplă ca fiind accidental. Toate lucrurile care ni se întâmplă constituie calea lui Dumnezeu de a ne zidi. El ne face să primim disciplina Duhului Sfânt. Toate situațiile din viața noastră sunt măsurate de Dumnezeu. Să nu presupuneți niciodată că mediul sărac de viață, întorsătura spre rău a evenimentelor, niște dificultăți mari, niște lucruri jalnice sunt rezultatul lucrării omului, ca și cum cineva ar vrea să vă rănească sau că ați fi sortiți pieirii. Vă rog să rețineți: tot ce face Dumnezeu este pentru a ne disciplina și este spre binele nostru. Unde am fi astăzi dacă Dumnezeu nu ar fi folosit aceste lucruri pentru a ne frânge omul din afară? Aceasta este metoda lui Dumnezeu de a ne păstra curați pe calea Lui. Vă rog să nu cârțiți, pentru că nesupunerea și cârtirea sunt nebbie curată. Aceasta este cea mai bună disciplină de care putem avea parte.

Disciplina Duhului Sfânt înseamnă aranjarea împrejurărilor noastre potrivit cu ceea ce Dumnezeu cunoaște despre noi. Duhul Sfânt începe această lucrare în ziua în care suntem mântuiți. El este liber să lucreze începând din ziua în care ne consacram pe noi înșine

lui Dumnezeu. El lucrează și în viața celor care sunt mântuiți, dar nu și consacrați, însă în ei nu poate lucra liber. Deci, Duhul Sfânt așteaptă până ce avem o oarecare lumină și inimile noastre sunt constrânse să se predea lui Dumnezeu. Fie că e vorba de viață sau moarte, bucurie sau durere, noi punem totul în mâna Domnului. O astfel de consacrare Îi oferă Duhului Sfânt libertatea de a lucra. Toți cei care umblă pe această cale trebuie să fie atenți la lucrarea de disciplinare a Duhului Sfânt.

După ce un om este mântuit, Dumnezeu nu încetează să-i dea har. Fiecare dintre noi are anumite căi de a primi har: rugăciunea, ascultarea unei predici, adunarea împreună cu alți credincioși, citirea Bibliei. Zi după zi viețile noastre primesc har. Zilnic primim mai mult har. Și totuși, chiar dacă punem împreună toate aceste modalități de a primi har, ele nu se pot compara cu disciplina Duhului Sfânt. În rânduiala lui Dumnezeu, nicio altă cale de a primi har nu este mai importantă decât disciplina Duhului Sfânt, și aceasta din cauză că, prin intermediul ei, Dumnezeu zdrobește omul din afară. Creșterea multor creștini se bazează încă pe rugăciune, ascultarea de mesaje, o jumătate de oră de citire a Bibliei dimineața. Ei nu cunosc principala cale de a primi har. Lucrurile cu care ne confruntăm zilnic, la spital, la școală, pe drum, acasă ne oferă cele mai multe prilejuri, și neputința de a vedea asta ne cauzează o pierdere enormă, căci nu ne putem folosi de cea mai bună cale de a primi har.

Citirea Bibliei nu poate înlocui disciplina Duhului Sfânt. Nici adunarea noastră laolaltă nu îi poate ține locul. Niciun alt mod de a primi har nu poate fi o alternativă la aceasta. Nimeni nu poate fi un creștin bun fără a învăța să accepte disciplina. Nimeni nu-I poate sluji lui Dumnezeu fără aceasta. E adevărat, ascultarea mesajelor ne poate îmbărbăta, rugăciunea ne poate înviora, iar citirea Bibliei ne poate hrăni. Toate acestea ne pot întări duhul. Dar disciplina este pentru a ne curăța, pentru a îndepărta amestecul din noi. Cel mai mare folos rezultă din situațiile pe care le rânduiește pentru noi Duhul Sfânt. Dacă putem să ne supunem, și nu ne răzvrătim împotriva lui Dumnezeu, Duhul Sfânt ne va disciplina în toate privințele. Mâna lui Dumnezeu nu se va retrage până nu vom fi liberi de lucruri precum ogor, casă, cirezi și turme, îmbrăcăminte etc. El nu va uita nici cel mai mărunț lucru. Scopul Lui este desăvârșirea. El nu-și va retrage mâna. Pentru unii, Dumnezeu va rândui tot felul de oameni. Când El Se folosește de

oameni pentru a lucra în noi, începem să vedem urâciunea din noi. Uneori Se va ocupa de gândirea noastră, indiferent cum e ea: confuză, incontrollabilă, inteligentă, meticuloasă. El îngăduie să dăm cu capul de pereți și să fim înfrânți. După ce am căzut și am primit har, ne vom teme ca de foc de propriul nostru mod de a gândi. Unii sunt exagerat de sensibili, alții zburdă când sunt veseli, alții sunt depresivi la limită cu lenevia. Domnul Se va ocupa în așa fel de sentimentele lor, încât ei nu vor mai îndrăzni să salte de veselie sau să umble posaci.

Unii au o voință puternică și o mare încredere de sine. Apostolul Pavel a primit un asemenea har, încât nu mai îndrăznește să se încreadă în carnea lui, nici să creadă în el însuși. „Sinelui” nostru trebuie să i se pună capăt fie de către noi înșine, fie de către alți oameni. Atunci nu vom mai îndrăzni să ne încredem în noi înșine. După ce am avut parte de repetate tratamente, după ce am fost înfrânți mereu și mereu, vom ajunge în punctul în care ne vom pleca capul și nu vom mai cuteza să gândim sau să acționăm din noi înșine. Uneori, din cauza unor împrejurări exterioare, se poate că suntem lipsiți de resursele Cuvântului sau de calea obișnuită de a primi har. Dar harul disciplinei nu este îngrădit de distanțe. Oricând ne putem prosternea înaintea Domnului. Harul disciplinei întrece toate resursele celorlalte mijloace de har. Disciplina Duhului Sfânt este cel mai mare dar pe care-l putem avea în această viață; ea nu este influențată de eforturile noastre, de înțelepciunea noastră – multă sau puțină –, de darurile noastre, mai mari sau mai mici. Dumnezeu nu e părtinitor față de nimeni. Latura pozitivă nu o poate înlocui pe cea negativă. Singura cale este de a ne preda în mod necondiționat lui Dumnezeu. Atunci disciplina va veni asupra noastră. Crucea nu este o doctrină, ci o experiență. Dumnezeu ne va lăsa să o experimentăm. Multe lucruri nu pot fi făcute prin rugăciune, ci numai prin disciplină. Legați la intrarea în cuptor, dar fără niciun miros de fum la ieșirea de acolo. După ce am fost loviți de mai multe ori, nu mai îndrăznim să fim mândri sau nepăsători. Umiliința învățată cu mintea s-ar putea să nu dureze nici cinci minute. Numai după am fost loviți de multe ori – poate de douăzeci sau chiar douăzeci și una de ori – va dispărea umiliința învățată, și mândria naturală va păli. Numai loviturile pot frânge omul din afară. Învățătura, doctrina sau memoria nu pot face asta. Loviturile reprezintă singura cale naturală pentru zdrobirea omului din afară. După aceea, voința noastră se va

teme de propria ei judecată ca de foc. O astfel de lucrare este demnă de încredere și trainică. După ce omul dinăuntru este întărit prin har, iar omul din afară care stă în calea lucrării lui Dumnezeu este zdrobit, cei doi pot coopera în armonie și unitate. La început, se poate că omul din afară va tremura de frică și nu va îndrăzni să se unească cu omul dinăuntru. Dar, mai târziu, aceasta se va rezolva.

Dumnezeu ne disciplinează în fiecare zi. Tot ce ni se întâmplă este cu acest scop. Domnul trebuie să zdrobească omul nostru din afară. Voința luminată se va pleca mai devreme, dar chiar și voința nechibzuită își va ocupa locul, treptat. Nu e nevoie de memorie pentru a o menține acolo. Dumnezeu nu are nevoie de memoria noastră. El ne va frânge astfel, încât, chiar și când nu ne aducem aminte, tot vom rămâne smeriți și nu vom îndrăzni să ne înălțăm capul cu mândrie. Dacă ne vom mândri, vom suferi. Dumnezeu vrea ca noi să ne bazăm pe harul Lui, nu pe capacitatea noastră de a ne aminti. O, de câte ori ne împotrivim, fiind nechibzuiți și mândri, nesăbuiți și nepăsători! Știm că lucrarea mâinii lui Dumnezeu este de a ne frânge, de a zdrobi omul din afară. Nu încerca să zidești înainte ca omul din afară să fie zdrobit, căci e un efort zadarnic. La urmă vom vedea cum face Dumnezeu lucrarea Lui în lăuntru nostru.*

* Mesaj rostit în 19 aprilie, 1949.